

Dette Forslag har imidlertid haft samme Skæbne som adskillige andre Forslag: baade fra mine Partifællers Side og fra Venstres Side, nemlig den, at den daværende Regering har stillet sig bestemt imod Sagen, og at man som Følge deraf ikke har været i Stand til at fremme den, fordi det ikke vilde give noget positivt Resultat. Vi vidste altsaa, saa længe vi havde en Regering af Højre, at vi, naar vi indbragte et saadant Forslag, kun gjorde det for at markere, at vi bestandig stod paa samme Standpunkt.

Nu er Stillingen den, at Venstre danner Regeringen, og da Venstre ikke som Parti betragtet har haft Lejlighed til gennem en Afstemning her i Rigsdagen at tage Stilling til dette Forslag, kan man ikke paa Forhaand vide, hvorledes det vil stille sig dertil. Det er jo nemlig ikke saa, at et Forslag om en begrænset Arbejdstid er et Forslag eller en Tanke, som alene bæres frem af Socialdemokraterne. Jeg skal blot nævne, at i vort Naboland Norge, hvortil Venstre har haft god Grund til at vise hen i politisk Henseende, har en meget stor Del af Venstre officielt vedkendt sig Kravet om en 8 Timers Arbejdsdag, har deltaget i Majmøderne om dette Forslag og agiteret derfor. At det overhovedet ikke er en for det bestaaende Samfund unaturlig Tanke at fastsætte Arbejdstiden, har man allerede bevist gennem de Love om Maksimalarbejdstid, der eksistere i flere Lande. Imidlertid er det sikkert nok, at man intetsteds er naaet til 8 Timers Arbejdsdagen, men lige saa sikkert er det, at Bestræbelserne mellem Arbejdere, Hygiejniskere og alle Humanister gaa i Retning af at indskrænke Arbejdstiden saa meget som muligt.

I denne Tid hersker der jo overalt Arbejdsløshed. Der er overalt meget store Tilbud af Arbejdskraft. Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere ere uden Beskæftigelse, kunne ikke finde Beskæftigelse. Naar man derfor nu taler om Indskrænkning af Arbejdstiden, har man Ret til at paastaa, at den eneste virkelige Indvending, man maatte bøje sig for, nu ikke kan gøres, nemlig den, at de Arbejdskræfter, der vare forhaanden, vare utilstrækkelige til at fyldestgøre Samfundets Ojemed og udføre de Arbejder, som Samfundet skal have udført. Naar man som det nuværende Samfund er saa rig paa Arbejdskraft, at man kan lade $\frac{1}{3}$ indtil Halvdelen, ja endnu flere være ubeskæftigede, kan man ikke paastaa, at der er Mangel paa Arbejdskraft, og at

man derfor er nødsaget til at opretholde en lang Arbejdstid.

Vi have stillet dette Forslag ganske i samme Ordlyd, hvori vi gennem en Række af Aar have fremsat det, allerede af den Grund, at det ikke har været Genstand for nogen Behandling her, hvorved Tinget har taget Standpunkt til det, jeg antager, fordi tidligere Regeringer have udtalt sig bestemt imod det. Imidlertid kan det jo som alle andre Forslag undergaa Forandringer, og det var jo muligt, at man, naar man kom ind paa Realitetsforhandlinger, kunde naa et Resultat. I hvert Fald har det oftere været fremme, at det var et stort Spørgsmaal ogsaa her i vort Land, om man fra Lovgivningsmagtens Side vilde kunne fastholde, at det var ligegyldigt, hvilken Slags Arbejder der var Tale om, hvilket Ansvar og hvilke Ulemper der var forbundet med Arbejdet, og at man ikke kunde indlade sig paa nogen Indskrænkning i Arbejdstiden. Der findes ogsaa i vort Land, selv om det ikke er saa stærkt udviklet i industriel Retning, de Virksomheder, som kræve et stort anspændt Arbejde, f. Eks. de, der ere i Virksomhed Døgnet rundt, hvortil der er knyttet et meget stort Ansvar, og hvor der maa vises megen stor Agtpaaagivenhed fra de paagældende Arbejderen Side. Det gælder blandt andet navnlig Transportvæsenet. Og navnlig i disse kontinuerlige Virksomheder er det lykkedes Arbejderne gennem deres Organisationer at naa til en Tredeling af Døgnet. Der findes imidlertid Virksomheder af denne Slags, hvor Arbejderne ikke have og maaske meget vanskeligt ville kunne skabe sig saa stærk en Organisation, at de kunne øve et tilstrækkelig stærkt Pres paa den paagældende Forretnings Indehaver til, at de kunne gennemføre den samme Deling. Derfor er der god Grund til, at Lovgivningsmagten kommer ind paa disse Omraader. Som sagt, der er her en hel Række af Spørgsmaal, som man med lidt Velvillie vilde kunde tænke paa at løse som en Begyndelse til Løsning af de store Spørgsmaal om Arbejdstidens Begrænsning gennem Lovbestemmelser.

Da vi her forleden forhandlede om en Helligdagslov, faldt der nogle Bemærkninger fra det ærede Medlem for Ribe (Busk), som fik mig til at tænke paa, at der maatte være sket et betydeligt Omslag hos Venstre, i hvert Fald hos det ærede Medlem, idet han mente, at Socialdemokraterne i deres Forslag om Arbejds-